

faa mine Udtalelser netop om dette Spørgsmaal snarest muligt, skal jeg, saa vidt det lader sig gøre indenfor en kortere Fremstilling, søge at belyse det 1) kirkehistorisk, 2) praktisk og 3) i dets Relation til den hellige Skrift.

1. I historisk Henseende maa jeg, idet jeg foreløbig ser bort fra Apostlenes Tid, gøre opmærksom paa som noget særdeles betegnende, at i ca. 1800 Aar har Spørgsmaalet om Kvinde-Præster været et ikke-værende indenfor Kirken. Saa vidt mig bekendt var det kun den første store og af hele Samtiden brændemærkede Kætterhøvding Marcian (omkring Aar 150), som tillod eller ønskede Præstetjeneste betroet til Kvinder. Ligeledes optraadte Kvinder som „Profetinder“ i den sværmerisk religiøse Bevægelse, der i 2det Aarhundrede gik hen over Kristenheden og bærer Navnet „*Montanisme*“. Jeg tvivler stærkt om, at disse Profetinder egentlig kan betragtes som Kvinde-Præster. I hvert Fald havde denne Bevægelse et saa fremtrædende Sværmeriets Præg, at man ikke derfra kan udlede noget som helst kirkeligt Argument. Derefter forsvandt Tanken [om kvindelig Præstetjeneste] totalt og dukkede, saa vidt jeg ved, først op paa ny i det 19de Aarhundrede.

Vel findes der nogle enkelte Udtalelser af *Luther*, der nævner Kvinde-Prædiken som en Nødhjælp paa Steder, hvor ingen Mænd findes (i Udlægningen af 1. Pet. 2 og i Skriftet „*Vom Missbrauche der Messe*“ 1522). Men disse enkelte Udsagn udhæver desto mere hans Hovedbetragtning, at Præsteembedet er bestemt for Manden som saadan. Og vel fattedes det ikke i Reformationstiden paa Røster, der med Henvisning til Joel 2, Joh. 6. 45 o. a. hævdede Kvindens Ret til „im Haus und auf der Strasse“ (*Argula von Grumbach*), i Familien og offentligt, at optræde som Evangeliets Forsvarer. Men dette rokker ikke ved Reformationens og Reformationstidens Hovedsynspunkter, at det kirkelige Embede som en Selvfølge er bestemt for Manden, ikke for Kvinder.

Fra Oldtiden indtil nyeste Tid var det i alle kristelige Hovedkonfessioner en Selvførelse, at en Forudsætning for Ordination er, at Ordinanden tilhører Mandkønnet. Men i Nutiden findes der adskillige mindre, evangeliske Kirkesamfund, navnlig af amerikansk og engelsk Oprindelse, som tillader Kvinden at optræde som Prædikant. Saaledes hos *Kvækerne*. Og i deres Spor er *Kongregationalister*, *Universalister* (en amerikansk rationalistisk Sekt fra 1785, udgaaet fra Methodister og Baptister; i 1903 910 Menigheder med noget over 53 000 Medlemmer og 724 Præster) og *Unitarer* fulgt.

I Aaret 1891 forandrede *Methodisterne* deres afvisende Holdning til Godkendelse af Kvinde-Præster. En stor Rolle spiller Kvinde-Prædiken indenfor „*Frelsens Hær*“. Generalinde *Booth* skrev selv et Forsvarsskrift derom: „*Female ministry, or Womans right to preach the Gospel*“.

En Sidegren af de amerikanske Baptister, som kalder sig „*Christians*“ tillader ligeledes Kvinde-Prædiken. Fra 1905 foreligger der en Opgørelse — den eneste, jeg kender noget til —, som for De forenede Stater angiver Kvindeprædikanternes Antal som 1250 i 158 forskellige Kirkesamfund. Ved Aarhundredets Begyndelse omtrent fremtraadte i England den tyskfødte *Gertrud von Pitzold* som første Indehaverinde af et regulært Præsteembede, men det var i en — Unitarmerighed!

En dansk-luthersk Præst, der tidligere var ansat i Amerika, men nu er Sognepræst i vor hjemlige Folkekirke, har under 24. f. M. tilskrevet mig saaledes: „Af lutherske Samfund i Amerika er der neppe andre end det noget udglidende „General Synod“, der altid beskyldes for reformerte Tendenser, som har enkelte kvindelige Præster. I min Tid var der een i Omaha. *Mrs. Shaw* — var hun ikke Unitar, eller var hun Metodist? [Bemeldte *Mrs. Shaw* har gæstet København. Hun gjorde et sympatisk Indtryk i Kvindekredse, men sagdes at være Unitar]. Jeg har det Indtryk, at man med de yderst faa Tilfælde ikke var kommet ud over Eksperimentets Stade, og at den almindelige Opinion var stærkt imod den hele Praksis.“

Resultatet af denne historiske Oversigt kan samles i, at Tanken om Kvindepræster er rodløs i den *lutherske* Kirke ligesom i de andre kristelige Hovedkonfessioner.

2. Betragtes Sagen under en *praktisk* Synsvinkel, ser jeg ikke rettere, end at paa den ene Side Kirkens Behov taler for den videst mulige Udnyttelse